

Simonton-módszerrel gyógyultam meg csontmetasztázisból

Kedves Olvasóink!

A mai témánk egy "életerővel teli" élménybeszámoló. Egy ma már egészséges ember beszámolója a rákbetegségéről, az egészséghez vezető út megtalálásáról, magáról az útról, és a gyógyulásról. A "cikk" hosszú, de erre szükség is van. Egy nagyon részletes leírás Dobák Lászlóné Margó "belső hittel teli" felépüléséről. A beszámoló egyben üzenet is. Üzenet mindenkinek, aki direkt vagy indirekt módon érintett a témában, hogy a magunkba és az általunk választott gyógyulási módszerbe vetett hittel igenis mindenhol fel lehet állni.

Rákbetegség – happy end-del

„Simonton-módszerrel gyógyultam meg csontmetasztázisból”

Nagyon sok szeretettel ajánlom figyelmébe történetemet sorstársaimnak, mert bízom abban, hogy személyes példám sokuknak ad reményt e félelmetesnek hitt betegség leküzdésében.

Dobák Lászlóné Margó vagyok, 65 éves. Szeged külvárosában, Szőregen élek. 12 évvel ezelőtt öt-hat hónapra tették a hátralévő életemet – és jelenleg is aktív, teljes életet élek. Tizenkét évvel ezelőtt, amikor az LI-es csigolyám összeroppant és másik három csigolyám is érintett volt, harminchét kilóra lefogyva, ágyhoz kötött kiszolgáltatott helyzetbe kerültem. Elvittek egy írisz-diagnosztikushoz, aki csak megerősíteni tudta a diagnózist, viszont javasolt egy természetgyógyász és pszichológus párost, akik áttétes rákbetegekkel is foglalkoznak. Elvettem először ezt a lehetőséget, hiszen én jóval előtte már stresszes, alvászavaros depresszióval voltam leszálalékolva, és nem hittem, hogy el tudok valaha is lazulni, [relaxálni](#). A vizsgálatok után onkológiára javasoltak. Ezt én elutasítottam, mert hasonló diagnózissal volt olyan ismerősöm, aki minden onko-terápiás kezelést felvállalt, mégis szörnyű szenvedés után hunyt el.

Első lehetőség számomra, amelyben hittem, egy kínai eredetű gyógytermék-család volt, ennek immunrendszer erősítője, méregtelenítő teája és vitaminja. Ebben nagyon hittem, mert a fehérvérsejtek „killer sejtjeit” stimulálva fel tudja venni a harcot az áttétes ráksejtek ellen is. Nagy mennyiségben fogyasztottam. Pár hét múlva nagyon erős fájdalmaim lettek, férjem kihívta a családorvosunkat, és ő nagyon megértően nem tuszkolt be az onkológiára, hanem elmondta, hogy a páciensei között van egy csontmetasztázisos beteg, akinek jelenleg negatív az eredménye és valamilyen pszichológiai módszerrel gyógyult meg – elküldi hozzám. Kiderült, hogy ő is szétört csigolyával került ugyanazon két gyógyító emberhez, akiknek a nevét már az írisz-diagnosztikus is javasolta: Dr. Sípos Tibor természetgyógyász és Vargáné Kopornyik Zita (a blogon szerzőként: VKZ) pszichológus volt. Számomra ez volt a sorsfordító pillanat, mert ez nem lehetett véletlen, hogy kétszer egy hónapon belül ugyanazokat küldi nekem segítségül az élet. Vallásos révén én ezt a Jóisten figyelmeztetésének tudtam be. Azonnal hívtam őket az ágyamhoz, hisz menni nem tudtam.

Sípos Tibi elmondta, hogy azok a fájdalmak, amelyeket tapasztaltam, azok a gyógytermékek radikális méregtelenítő hatásának tudhatóak be – úgynevezett „gyógyreakciók”. Amikor elolvastam Beata Bishop: Ideje a gyógyulásnak könyvét – így ezt magamon be is tudtam azonosítani. Sípos Tibor beállított egy „testre szabott”, szelídített „gerson-diétára”, amely csak azokat a táplálékokat vonta el, amelyekből a daganatos sejtek is tudnak táplálkozni. elvonta a sót, a zsírokat és minden fehérjét. Teljes kiőrlésű bio ételeket, magvakat, nyers és párolt zöldségeket, friss gyümölcsöket ettem, de soha nem koplaltam. Éhgyomorra 3 dl zöldség lé volt a „kóktélem”, amely bio céklából, sárgarépából, és almából kifacsart lé volt – mert et rögtön elfogyasztva rákblokkoló enzimeket tartalmazott. Naponta két alkalmi beöntéssel távolítottuk el a salakanyagokat.

Ezt én később úgy fogalmaztam meg, hogy ezek voltak a „mankóim”: az egyik a gyógytermék-család, a másik pedig a diéta, amelyekre támaszkodva, időt kaptam az igazi gyógyító módszerhez a Simonton daganat-visszafordító imaginációs technikához. Mire Zita eljött hozzám, már kiolvastam a [„Gyógyító képzelet”-et](#), és tudtam, hogy én ahhoz a feléhez fogok tartozni a betegeknek, akik meggyógyulnak. Nagy **hittel** és **célokkal** fogtam hozzá Zitával ennek felépítéséhez. Most utólag tudom, nekem szerencsém volt, hogy nem tudtam menni, mert így egyéni, testre szabott terápiát tudtunk kezdetből fogva alkalmazni, amely csak rólam szólt. Tudniillik az imaginációs technikát csoportos keretek között is meg lehet tanulni, de ez csak tüneti kezelés, nyilván az elsődleges, hisz a daganatos állapotot meg kell szüntetni. Nálam viszont „kétfrontos” technikát alkalmaztunk, mert egyúttal feltártuk azokat a neuralgikus gócpontokat, amelyek véleményünk szerint a daganat kialakulásához vezettek. Így a depressziós, szorongós személyiségem is átalakult – és volt az a fontos momentum, hogy 10 hónap múlva nem csak negatív eredményt produkáltam, hanem azóta sem újult ki nálam a daganat. Mert 12 év tapasztalata azt mutatta, hogy Zitával sokan viszonylag gyorsan meggyógyultak, de azoknál, akik csak csoportban „Simontonoztak”, negatív eredmény után pedig el akarták felejteni az egészet, azok körül kerültek ki a visszaesők. Ezért én Zita csoportjának életfogytig tartó tagja vagyok.

Hogyan is történt az én gyógyulásom?

1. Először is feltérképeztük a daganat kialakulását megelőző évek stressz helyzeteit: „lelki élvezet-boncolást tartottunk” – kiderítettük a depresszióm okát, amely az elsődleges vesedaganatomhoz vezetett, azokat a lelki mérgeket, amelyeket magamban hordoztam és magamba fojtottam gyűlöletes, negatív érzések formájában. Ezen érzések „személyes főszereplőit” ágyamhoz hívtam. Mindenki eljött, átbeszéltük a történeteket, kibékültünk, és így ma senki iránt nem érzek gyűlöletes indulatot. [„Megbocsájtó programmal”](#) is rásegítettünk, mert a kritikus szituációban „belebújtam” a másik személy bőrébe, és így az ő aspektusából nézve helyére tudtam tenni a keserű indulatokat.

Felkutattuk a vesedaganatom eltávolítása és a [csontáttét](#) között eltelt 4 év eseményeit. Kiderült, hogy egyértelműen – lelki – áttétem lett, hiszen a műtétet követően metasztázis nem volt, akkor utókezelésre sem javasoltak. Melyek voltak ezek az események: az egy éves kontrollomnál „valamit” a másik vesémmel is láttak. Az ultrahang és a CT vizsgálat között eltelt 10 nap újból sokkolta a családomat, hiszen azt gondoltuk, hogy a másik vesémben is daganat van. Az ikertestvérem fel is ajánlotta az egyik veséjét, ha szükség lett volna a transzplantációra. Szerencsére csak ciszta volt az a valami. Ezután azonban nem sokkal édesanyámat agyvérzés érte, - feltételezhetően a sok [stressztől](#) – félig lebénult. Az

ikertestvéremmel ápoltuk, gondoztuk, aki szintén súlyos depressziós volt. Másfél évre anyukám betegsége után meghalt az ikertestvérem, pár hét alatt rákban. Akkor azt fogalmaztam meg, hogy vele együtt „meghalt a jobbik énem is”. Magamra maradtam béna anyukámmal, idős szüleim fájdalmával és gondozásával, majd másfél év múlva csontáttétem lett. Tehát ezen helyzetek „veszteség élményét” is fel kellett dolgozni.

2. Ezek után a célok meghatározása következett:

- a. melyek a 3 hónapos céljaink: jobb hangulat, több fájdalommentes napszak és a 40 kilós testsúly elérése, tehát 3 kilós súlygyarapodás. Eleinte két relaxáció között ön szuggeszziós úgynevezett „mormolás” pozitív mondatok megfogalmazása, ismétlése történt, amelyet fájdalomcsillapításra is alkalmaztam: „Egyre jobban és jobban érzem magam.” „Önbizalmam töretlen, erős, kifejlődött.”...stb.
- b. 6 hónapos céloom: Karácsonykor,- ha mankóval is elmegyek a templomba az éjjéli misére, amelyet a testvéremért ajánlottunk fel (ott is voltam a férjem támogatásával). Ekkora már volt egy „kalluszosodást” mutató röntgen eredményem.
- c. 1 éves céloom: negatív eredmény, Zitánál már részt veszek a csoporton. Ez meg is történt: 10 hónapra negatív csontkamera eredményem lett, és ekkor már bottal önállóan közlekedtem, és két hónap múlva már busszal, mankó nélkül tudtam elmenni a csoportba. Egy év után hagytam abba a diétázást.
- d. 5 éves céloom: régi munkám teljes elvégzése és 5 év múlva a lányom esküvőjén táncolni szeretnék (ezt az imaginációmba is beépítettem). Természetesen mindez meg is történt velem.

3. Hogyan is történt az én Simontonos gyógyulásom?

Az imaginációs képeket én magam alkottam meg szimbolikus formában és le is kellett rajzolnom Zitának, amely a következő volt: a fehérvérsejtek „killer-sejtjeinek” a fehérszőrű Samuka cicámat sokszorosítottam meg, akinél láttam, hogy röptében hogyan „vadászta le” a papagájunkat. A ráksejtjeim girhes egerek voltak, amelyeket behelyeztem a gerinccsigolyám lyukába. Ezt a lyukat a ráksejtek okozták, amelyek „megették” a csontsejteket. A girhes egereket körbefogták a Samukák és széttrancsírozták, majd beledobálták egy vízi őrlőmalom kerékbe – így képzeltem el a májamat – majd ezt a szennyes vizet belevezettem egy barlangi alagútba – ezek voltak a beleim – és az alagútból a szabadba távozott a szennyes lé. Ezt addig csináltam, ameddig teljesen tiszta nem lett a távozó víz. Közben – mintegy képernyőre kivetítve – láttam, amint a lyuk egyre kisebb lett, és végül már csak a tiszta fajansz-színű csigolyámat épen láttam. A Samukákat még meg is vadítottam az immunrendszer erősítő készítménnyel, ezzel fokoztam vadászösztönüket. Az imaginációs kép végén megdicsértem, „megsimogattam” a Samukákat, hogy ügyesek voltak. Ezután beépítettem a gyógyulási célképeket is, amely az öt éves céloom volt. Láttam a lányomat esküvői ruhában a templom lépcsőjén felmenni, és láttam magam az esküvőjén a vőmmel táncolni, pedig én akkor menni sem tudtam. Majd az imaginációs kép végén láttam magam előtt a mosolygó Úrjézust, mint jó pásztort, aki megdicsért, hogy a helyes utat választottam. Ezt az imaginációt a Zita

kazettáján lévő relaxációs rész és zene, valamint Zita szövege kísérte. Ezt naponta háromszor-ötször megcsináltam.

Összegezve a „csodát”, ami velem történt:

Zita betegek közül az első voltam, aki csak ezzel a módszerrel gyógyultam, mert volt, aki előtte vagy közben is kapott kemoterápiás vagy sugárkezelést. Volt, aki diétázott, volt, aki nem. A közös bennünk, hogy a Simonton-módszerrel, reménytelen helyzetből gyógyultunk meg.

Végső következtetés:

*Ma ebben a stresszes világban a rákbetegség igen nagy százalékáért a lelki okok a felelősek, és ezért a „kutyaharapást szőrével” – lelki kezeléssel és stratégiával kell gyógyítani. Magán statisztikám, amelyet több évtizedes pszichiátriai betegtársaim között végeztem, azoknak több mint fele daganatos beteg lett, ha nem előtte öngyilkos. Ebből következik a másik következtetésem.. **A többi rizikófaktor – a környezet és a sugárátalmak, a helytelen táplálkozás és életmód – nem mindig közvetlen kiváltó okai, hanem megkönnyítói a betegség kialakulásának.** Ezért sem hatásos a jelenlegi rákkutatás és rákgyógyítás hagyományos útja, mert az a tünetek kezelésére és nem az egész ember testi-lelki okaira irányul. Végül pedig egy jó tanács: nem kell fűhöz-fához szaladni, nem kell sokfélébe belekezdeni. **Ha megtalálod a gyógyulás útját – és ez a „Simonton-módszeren” alapuló pozitív képalkotásos öngyógyítás, akkor nagy hittel, akaraterővel, pozitív célok megfogalmazásával elérhető az egészség.** A hiten nem csak a vallásos hitet, hanem a gyógyulás útjába való hitet értem. Ehhez kívánok én sok sikert minden rákbetegnek, sorstársamnak:*

Dobák Lászlóné Margó